

πιο θερμά, πιο όμορφα από τις άλλες έκκλησιές και πολλές κυρίες του κόσμου πήγαν να σ' αυτή για να επιδείξουν τις τουαλέτες τους, ζπως στά σάλονια.

Μιά μεγάλη έορτή, ένας μοναχός ως τριάντα χρόνων, πολύ ώριπος, κομψός και με μια ύπεροχη χλωμάδα, μίλησε για την «γάμη του 'Ιησού Χριστού». Τό θέμα του τον παρότρυνε και άρχισε να μιλάει και για τόν έρωτα και τάλλα ανθρώπινα αισθήματα. Μιλώντας, έκανε ώραιες ρωμαντικές άποστοφές και ποιητικές μεταφορές. 'Ανέφερε μάλιστα τόν Πλάτωνα, τόν Βεργίλιο και τόν Λαμάρτινο.

«Η κυρία ντέ Μωκρουά τόν βρήκε ύπεροχο. "Έμαθε τόνόμά του από τή διπλανή της κυρία : λεγόταν πατήρ Μονταρούς.

«Ο μοναχός μίλησε και τήν έρχομένη Κυριακή για τήν «άμφιβολία και τά θύματα της». Αύτη τή φορά ύληρεξ άκόμα πιδ «μιο-νένδος». 'Ανέφερε συγχρόνους ποιητάς : τόν Λεοπάρδη, τόν Μυσσό, τόν Χάινε και τόν Βερλαίν. Περιέγραψε τις άγωνίες πού νουϊόθει μιά ψυχή όταν δέν πιστεύη. Μά άκούγοντάς τόν νόμιζε κανείς ότι περιγράφει τις άγωνίες μιάς ψυχής όταν δέν άγαπά !

«Η κυρία ντέ Μωκρουά δέν έκρατήθηκε παιδί. Πήγε και βρήκε, μετά τήν λειτουργία, τόν ιεροκήρυκα στό Ιερό, τόν συνεχάρη δειλά με δάκρυα στά μάτια, τόν παρακάλεσε να τής ύποδειξη άκριβώς τά έργα τών συγγροφών πού είχε άναφέρει στό λόγο του, τόν συμβούλευτηκε τί πρέπει να διαβάξη κι 'έγραψε σχεδόν ευτυχισμένη.

Σε λίγες μέρες ή κυρία ντέ Μωκρουά τόν ξανάβλεπε και τόν παρακάλεσε να γίνη δδηγητής της. Τού διηγήθηκε τή ζωή της και τού έξεμυστηρεούθηκε τόν κενό πού ένοιωθε μέσα στην καρδιά της. Τι έπρεπε να κάνει για νά τόν γερμίση ; Και κάθε φορά πού τόν άποκαλούσε «πάτερ μου», σκεφτόταν ότι ξεφαίρετα μορπούος νά ήταν παιδί της.

Τότε, έκείνος, συγχνημένος από τήν άγκατάλειψη τής δυστυχισμένης αύτης γυναίκος και για ν' άνταποκριθή ίσως στη μουσική της έπιθυμία, τής ελεπε σοβαρά :

— Κόρη μου, θά μου άρεσε περισσότερο να σάς λέω μητέρα μου και να μέ λέτε παιδί σας. Είμαι νέος και ξέρω πόσο θά ήμουν άδύνατος χωρίς τήν έξωκριστή βοήθεια πού δίνει ο Θεός στους ίερούς του...

«Η ζωή σας δλη ήταν άρρωσιωμένη στη θρησκεία και στην άρετή και ή δδοκμαστικήστε σ' αύτη. Θέλετε λοιπόν να γίνετε μητέρα μου και δδηγύτρια μου ;

Και έξεμυστηρεούθηκε με τή σειρά του τή ζωή του στην κυρία ντέ Μωκρουά.

Μά ζωή γοητευτική άρχισε γι' αύτη από τήν ημέρα έκείνη : Είχε λοιπόν άκούστηκε παιδί ; Κάθε πρωί πήγανε στη λειτουργία του παρεκκλησίου. Φρόντιζε, σά να ήταν άληθινή τόν μητέρα, για τά ρούχα του και τά άσπρόρουχα του. Τόν άκολουθούσε στις πόλεις όπου πήγανε να δάδαξη και άκουγε έκστατική τά κηρύγματά του.

Θέλησε να γνωρίση και τήν οίκογένειά του και όταν έμαθε πώς ήταν όρανόος, ένοιωσε μιά μεγάλη χαρά ! Ήτανε γιος κάποιου τεχνίτου, σάν τόν Χριστό και σάν πολλούς μεγάλους άδρες. Αύτ ήν έκανε να τόν θαυμάση άκόμα περισσότερο. Δέν είχε παρά μι' άδελφή, μιά κόρη άσημάντη πού ήταν ροδιότερα σέ μιά μικρή πόλη ; ή Λουίζα τήν προίκωσε και τήν πάντρεψε πολύ καλά.

Τρεφόντανε με δλη τή δομινικανική φιλολογία. Τού έγραφε, έπι τών πιδ ύψηλών θεμάτων μεγάλες έπιστολές, στις όποιες τού έπα-λέμβανε, χωρίς ν' άμφιβάλλη για τίποτε, όσα διάβαζε. Πάντοτε όμως εφίσεκε τή απάντησις του πούλν σίντομος. Κάποτε, έκείνος, σέ μιά στιγμή τρεφρότητος, ελεγε τήν έμπνευση να τή γράψη «μη-τέρα μου» και να ύπογράψη «τό παιδί σας» αύτ ήν κατασυγγί-νησε και τήν κατενοούρασε.

Μά ο ρόλος αύτός τής «δδηγητορίας» τήν έκανε να τόν παρακίνη : έφθανε μέχρι τού σημείου να ύποδεικνύη αύτ ήν πατέρα Μονταρού τά θέματα τών κηρυγμάτων του και να άνομυγνεται στις ιδιωτικές του ύποθέσεις. Τόν έκανε μάλιστα να διακόψη και τήν πνευματική άλληλογραφία πού είχε με κάποια νέα στην 'Αμερική.

«Ο πατήρ Μονταρού τά άνεχτόταν δλ' αύτά ύπομονετικά : ή φι-λία τής κυρίας ντέ Μωκρουά ήτανε τόσο έπαφελής για τή θρη-σκεία ! Μά οι θρησκευτικές της άντιλήψεις ήτανε στενές και περιο-ρισμένες. "Ήτανε πούλν άυσθηρή στα ζητήματα αυτά κι' έπειδή ο «ύιός της» νεοτέριζε κάπως αύτ ήν έλε να τόν περιορίξη.

Μιά μέρα πού κηρύσσοντανε περϊ τής «γνώστητος», ο πα-τήρ μίλησε πούλν έλεύθερα, ή Λουίζα του τόν έλε και τού μίλησε πούλν ζωηρά. 'Έκείνος θύμισσε και τά ήλπισαν λίγο για κάμποσες μέρες. Μιά άλλη μέρα τού έκανε διάφορες φιλολογικές παρατηρήσεις. Τά χλάσαν πάλι, και αύτ ήν τή φορά ο καγάς τους βάστηξε άκόμη περισσότερο.

«Ένα πρωί, καθώς έπήγε να τόν συναντήση στη Μονή τής ελεαν ότι έκείνη τή στιγμή «βροικότανε μέσα στό δυ-μ-λήτησο με μιά κυρία.»

«Αφού περιέινε μι' άρα, ή Λουίζα ελεδ να βγαίνη από τόν δμιλητήριο μιά νέα κυρία, πούλν όμορφη. 'Αμέσως ;

ένοιωσε να τής ξεσάξη τήν καρδιά μιά φοιχτή ζηλοτυλία, άλλ-λά δέν τού ελεπε τίποτε.

«Υστερ' από λίγον καιρό, μιά μέρα πού ο πατήρ Μονταρού τής ελεδ όσους ραντεβού για να τήν έξεμολογήξη, πήγε τήν ώριμένη ώρα, μιά ή νέα κυρία με τά μαύρα βρισκόταν κιάλας στό έξεμολο-γητήσιο.

«Η κυρία ντέ Μωκρουά πρόσεξε τόν κομψό της άνάστημα, τόν ώραιο της λαμ' κι τή χάρη τού κομμού της.

«Η άράια άγνωστη, έμεινε ώρα, πολλή ώρα, μέσα στό έξεμολο-γητήσιο και, όταν έβγήκεν έξω τόν μάτια της ήσαν γεμάτα δά-κρυα.

Μόλις έκείνη βγήκε έξω ή κυρία ντέ Μωκρουά, όρμησε άκρά-την μέσα στό έξεμολογητήσιο.

— Παιδί μου, ελεπε στό μοναχό, θελήσατε και μου δώσατε τόν δικαίωμα να διευθύνω τήν ψυχή σας πού μου ελεπε τόσο προσφι-λής. Είμαι γοηδ' κι' άν όσους ελεθε πιδ μορφωμένος και πιδ ένά-ρετος από μένα, ο Θεός πού έκανε τή χάρη και μου έδωσε μεγα-λίτερη πείρα από σας. "Ε λοιπόν : άκούστε τί θά σας πώ : προ-σέχετε ! Συγχώρηστε με για τήν ειλκρινιά μου, μιά ελεν έλικριν-δυνο για έναν άνδρα τής ηλικίας σας ν' άκούξη έπι δόλοκληρες όρες τις έξεμολογήσεις νεαρόν γυναικίον, όταν έκείνες ελεν ώραιες σάν κι' αύτ ήν πού βγήκε προ δλίγου από δώ...

Αύτ ήτανε σάν ένα ράπισμα στό πρόσωπο τού νεαρού ίερωμέ-νου. Άνορθώθηκε με τή θρησκευτική του περηφάνεια, τήν υπε-ρηφάνεια ένός ανθρωπού άγνού και βίβραίου για τόν ένουτ του, με σ'ίν σκληρότητα ένός ανθρωπού πού μπορεί και συγκρατεί τά πάθη του.

Τό έξεμολογητήσιο ήταν έρημο. Ο πατήρ Μονταρού με μιά φωνή τρο-μερή και χειρονομώντας ζωηρά, τής φώναξε :

— Κυρία ντέ Μωκρουά, σός άπα-γορευό, άκούτε ; σός άπαγορευό ν' άναταύευστε στη ζωή μου ως ίερέος και ν' άναμνύγιστε σέ ότι δέν άφορέ παρά τόν Θεό κι' έμένα...

Και βγήκε έξω γοήγορα.

«Η κυρία ντέ Μωκρουά σωφάσθηκε ύπάνω στις πλάκες. Τήν άλλη μέρα, συντημένη από τήν δδύνη και έτοιμη να ύποστή κάθε έξετελισμό, ξανα-πήγε στό μοναστήρι. Ο θρωρός της ελεπε ότι ο πατήρ Μονταρού άπου-σίαζε. Ο ήγούμενος, τόν όποιό έξη-γήτησε κατόπι, τής άνήγειλε ότι ο πα-τήρ ελεγε φύγει για τόν Τυρόλο, όπου θά έμεινε για λίγους μήνες σ' ένα κινουόγιο μοναστήρι.

Τότε κατάλαβε ότι όλα ελεχαν τε-λειώσει παιδί.

«Η κι ντέ Μωκρουά ελεγε ένα μικρό πηγο στην έσοχή : κατέρυγε έκεί.

Έκει έζησε ένα χρόνο μέσα στη μελαγχολία τών αλωνοβίων δέντρων και τών άκίνητων λιμνών, όπου καθρεπτιζόταν ματωμέ-νος ο ήλιος στά δειλιανά. "Έζησε έκεί κάνοντας μηχανικά τά θρη-σκευτικά της καθήκοντα, παίζοντας χωταίριες με τόν κομπολόι της, με τά μάτια σταγνά, ψυχρά και χωρίς σκέψεις.Κ' έδουρε μέρα με τή μέρα από μιά άρρώστια τού ήπατος, τήν όποια ελεχαν έπι-δεινωσει ή τελευταιά της συγχνησίσις.

«Όταν ένοιωσε πώς έπληρώσατε τόν τέλος της, παρακάλεσε τή νοσοκόμο πού τήν περιποιόταν να γράψη στον πατέρα Μονταρού ότι θά πέθαινε.

Και πέθανε πρόγμωτη τήν άλλη μέρα. Η άκάντησις τού μοναχού έφθασε άργά και δέν τήν έπρό-λαβε.

«Ήταν άπλή και ειλκρινής :

«Μητέρα ! μητέρα ! μητέρα ! τής έγραφε, έρχομαι !... Τά ξε-χασα όλα ! "Έκλαπα πούλν μπρος στό Θεό... Συχώρη με, κλπ.»

Και ύπέγραφε από κάτω «Ο γιός σας».

«Η άδελφή νοσοκόμος πού έλαβε αύτ ήν έπιστολή νόμισσε ότι μορπούος να τήν άνοιξη. "Άμα τή διάβαζε, έξασφάκισσε και σκανδαλίστηκε λίγο.

Jules Lemaître

Βρήκε μετά τήν λειτουργία τόν ιεροκήρυκα στό Ιερό...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΗΜΙΩΝ

ΚΡΕΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΣΕΙΣ !..

Να και ένα ανέκδοτο σχετικό με τις ιδιοτροπιές τών δημίων : «Όταν ο δήμος τού Παρισίου άπεκράλιζε τόν περιφμό ιπ-πότη ντέ Ροάν, δ'ν καταδέχθηκε να κρεμάση κατόπιν έναν άσμο δημοδιδάκαλο πού είχε καταδικασθή στην άμικτωική αύτ ήν πονή ; σ'ένενοχος τού ιππότου.

— Αύτόν, ελεπε στους βοηθούς του δείχνοντάς τους πε-ροφρονητικά τόν μελλοθάνατο πού είχε τήν άτυχία να μη γεννηθή άριστοκοράτης, άναλάβετε τόν σεϊς. Σε σός μόν-νο ταιριάζει... Δέν θά λερώσω έγώ τά χέρια μου άγγί-ζοντάς του, με τήν τιμή πού τού ελεγε προ δλίγου ν' άποκεφαλίσουν τόν ιππότη ντέ Ροάν !..

